

Arrest

nr. 157 772 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2014 en hebben zich vluchteling verklaard op 19 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 16 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 29 mei 2015 en op 2 juni 2015.

1.3. Op 22 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 23 juni 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande I. A. H. A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soenniet van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het kamp Ain el-Hilweh, te Libanon. U bent geregistreerd bij UNWRA. U hebt middelbaar onderwijs gevolgd aan een privéschool. Na het middelbaar hebt u nog een opleiding lakken van carrosserie gevolgd maar u hebt dit beroep nooit uitgeoefend. U bent in 1999 gehuwd met A.(...) H.(...) B.(...) (O.V. 7.945.747; CG 14/16461/B). U werkte in Libanon als schilder. In 2001 wendde u zich tot een privé-ziekenhuis voor een operatie. U en uw echtgenote hebben samen vier kinderen. Ze gingen allen naar een UNWRA-school in het kamp. U bent de enige zoon en volgens de traditie woonden u en uw gezin in uw ouderlijke woning samen met uw ouders. U verdiende goed uw brood met uw werk als schilder. U had ook uw eigen wagen. Sinds de Syrische crisis verdiende u minder maar door uw connecties had u nog steeds genoeg inkomsten om in de basisbehoeften van uw gezin en uw ouders te voorzien en nog geld te sparen. Uit eigen initiatief hielp u Palestijnse en Syrische vluchtelingen uit Syrië aan de grens door hen te voorzien van voedsel, drank en dekens. U vervoerde ook vluchtelingen met uw wagen naar het kamp Ain el-Helweh. In april/mei 2011 bracht u een Syrische vluchtelingenfamilie naar uw huis om hen onderdak te verlenen. Toen de groepering Saraja Al Muqawama (de Verzetsbrigades) zich in het Syrisch conflict begon te mengen, werd u sinds mei 2012 bedreigd op straat door een zekere persoon van de familie B.(...) U.(...). Hij bracht zo'n vier à vijf keer de boodschap dat u zo snel mogelijk diende te stoppen met uw activiteiten en dat de Syrische familie uw huis diende te verlaten. Ze hadden geen problemen met het gegeven dat u Palestijnen uit Syrië hielp maar waren wel gekant tegen uw hulp aan Syriërs. U nam deze bedreigingen niet serieus. U informeerde zich over deze persoon en bleek dat hij lid was van Saraja Al Muqawama. Na die bedreigingen hebt u die persoon nooit meer gezien. In juni 2012 begonnen de beschietingen op uw huis. De bovenste verdieping werd ongeveer een maand lang drie keer per week 's nachts beschoten. Vervolgens ontplofte op 18 juli 2012 een geluidsbom bij uw huis. De bom maakte geen schade maar wel veel lawaai. U hoorde dat Saraja Al Muqawama verantwoordelijk waren voor de geluidsbom. Wegens de veiligheidsproblemen voor uw familie en de Syrische familie hebt u vervolgens gevraagd aan de Syrische familie om uw huis te verlaten. Op de dag van de bom hebt u een klacht ingediend bij het volkscomité van het kamp. Zij zouden de zaak onderzoeken. De leden van het volkscomité hebben u aangeraden om het land te verlaten omdat het over een criminele organisatie ging. Ongeveer 10 dagen na het ontploffen van de geluidsbom bent u vertrokken uit het kamp naar Turkije om problemen met Saraja Al Muqawama te vermijden. In de periode tot aan uw vertrek naar Turkije hebt u geen problemen meer gekend met deze groepering. Drie à vier dagen na uw vertrek kwamen gemaskerde mannen van Saraja Al Muqawama langs bij u thuis op zoek naar u. Leden van deze groepering hadden overal handlangers om iedereen in de gaten te houden en ze kwamen één keer per week langs bij u thuis op zoek naar u. In Turkije werkte u als handelaar. U kocht goederen in aan de Syrische grens en verkocht deze door in Turkije. U woonde in Istanbul. U verdiende in Turkije meer dan met uw beroep als schilder in Libanon. In Turkije deed u ook op eigen initiatief vrijwilligerswerk. U gaf voedsel en andere hulp aan Syrische vluchtelingen. Om de drie maanden keerde u terug naar Libanon om uw toeristenvisum van drie maanden te vernieuwen en om uw echtgenote terug te zien. Omdat het in het kamp voor u te gevaarlijk was, logeerde u telkens ongeveer een week in een appartement van een vriend in Tripoli waar uw echtgenote u kwam bezoeken. Op 19 februari 2014 vervoegden uw echtgenote en uw kinderen u in Turkije met de bedoeling dat jullie definitief Turkije zouden verlaten om asiel aan te vragen in het buitenland. Het lukte niet om met uw gezin te vertrekken en daarom keerden uw echtgenote en uw kinderen terug naar het kamp in Libanon. Uiteindelijk keerde u in het geheim terug naar uw ouderlijk huis in het kamp op 8 augustus 2014. U bewoog een visum voor Egypte in de ambassade te Beiroet. Op 14 augustus vloog u samen met uw gezin naar Egypte. Daar reisden jullie verder per boot naar Italië. Jullie verloren jullie reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen tijdens jullie reis op zee. Uiteindelijk vroegen jullie op 19 september 2014 asiel aan in België.

U beschikt over een originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen van u en van uw echtgenote; een origineel bewijs van woonst; een originele familie registratiekaart van UNWRA afgegeven op 1 maart 2013; twee originele documenten in verband met uw huwelijk; een originele brief van de organisatie Tawasel waaruit blijkt dat u hulp verschaftte aan vluchtelingen uit Syrië; een origineel attest d.d. 11 augustus 2014 van de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) waaruit blijkt dat u als Palestijn

wordt vervolgd door de Syrische veiligheidsdienst en uw leven in Libanon in gevaar is; een origineel attest d.d. 18 juli 2012 van de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) waaruit blijkt dat u zich op 18 juli 2012 hebt aangemeld bij hun diensten nadat u werd bedreigd met de dood omdat u Syrische vluchtelingen had geholpen en dat uw belagers behoren tot de groepering Saraja Al Muqawama geaffilieerd met Hezbollah (Partij van God); een origineel attest zonder datum van de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) waaruit blijkt dat de pogingen om uw conflict met Saraja Al Muqawama op te lossen mislukt zijn en dat de groepering u heeft bedreigd via uw vader met als gevolg dat u wordt geadviseerd om niet meer naar Libanon terug te keren; en enkele artikelen over de protesten in Libanon tegen het verminderen van de UNWRA steun.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo had u de mogelijkheid om onderwijs te volgen bij UNWRA maar hebben uw ouders ervoor gekozen om u naar een privéschool te laten gaan (CGVS I, p. 3-4). Uw echtgenote heeft haar lager onderwijs zowel in een UNWRA-school als in een privéschool gevolgd (CGVS echtgenote, p. 2-3). Uw kinderen volgden onderwijs in een UNWRA-school in Ain el-Hilweh (CGVS I, p. 5). Hoewel jullie niet hebben genoten van voedselpakketten van UNWRA, blijkt niettemin uit uw opeenvolgende verklaringen dat zowel de inkomsten van uw ouders als uw inkomsten afdoende waren om zelf te voorzien in jullie basisbehoeften en dat voedselhulp van UNWRA in jullie geval geenszins noodzakelijk was om te overleven (CGVS I, p. 3 en p. 10). U verklaarde daarnaast dat u recht had om te genieten van medische bijstand van UNWRA maar dat u er persoonlijk zelf nooit gebruik van hebt gemaakt omdat u opteerde voor een meer kwalitatieve medische zorg in een privéziekenhuis (CGVS I, p. 5-6). U bekostigde zelf uw operatie in een privéziekenhuis (CGVS I, p. 6). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt eveneens dat ze nooit heeft geprobeerd om medische bijstand te krijgen bij UNWRA omdat de diensten in een privéziekenhuis van betere kwaliteit zijn. Ze beviel telkens van haar kinderen in een privéziekenhuis (CGVS echtgenote, p. 3-4). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dus dat u recht had op bijstand van UNWRA op vlak van onderwijs en medische hulp maar dat u wat betreft medische bijstand zelf hebt gekozen voor privéziekenhuizen wegens de meer kwalitatieve behandeling.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er flagrante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling wordt gezet. Zo verklaarde u dat de Syrische familie vluchtelingen bij u logeerde sinds april/mei 2011 (CGVS II, p. 2). Ze bleven bij jullie wonen tot de geluidsbom ontplofte op 18 juli 2012. Nadien vroeg u hen uw huis te verlaten omwille van ieders veiligheid. Sinds mei 2012 kreeg u al bedreigingen. Vervolgens werd er gedurende één maand regelmatig – ongeveer drie keer per week – 's nachts geschoten op de bovenste verdieping van uw woning (CGVS I, p. 15 en p. 19; CGVS II, p. 3). 10 dagen na de geluidsbom, in juli 2012, verliet u Libanon en ging u naar Turkije (CGVS I, p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat de Syrische familie gedurende twee jaar bij jullie logeerden en ze in jullie huis bleven tot ongeveer een maand voor jullie vertrek naar Egypte op 18 augustus 2014 (CGVS echtgenote, p. 8-10). Volgens uw echtgenote werd er gedurende die twee jaar lang geschoten op jullie huis (CGVS echtgenote, p. 10-11). Uw echtgenote werd geconfronteerd met

deze tegenstrijdigheden. Ze had hiervoor echter geenszins een afdoende verklaring. Ze kon louter en alleen opperen dat ze zich had vergist, ze in de war was door alle gebeurtenissen en haar echtgenoot meer zicht heeft op het probleem en u zich dus beter de data kan herinneren (CGVS echtgenote, p. 12-13). Vreemd is ook dat uw echtgenote niet weet bij wie u klacht hebt ingediend (CGVS echtgenote, p. 11-12). Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen echter ernstig de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven. Bovendien werden er niet alleen tussen u en uw echtgenote onregelmatigheden vastgesteld, maar dient er ook te worden gewezen op een tegenstrijdigheid met jullie verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een handgranaat in uw huis werd geworpen, waarna u vervolgens aangifte hebt gedaan bij de PLO (Vragenlijst CGVS, p. 2). Ook uw echtgenote vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er handgranaten werden geworpen naar jullie woning (Vragenlijst CGVS echtgenote, p. 2). Op het Commissariaat-generaal spraken u en uw echtgenote echter over een geluidsbom die enkel lawaai maakte, met als gevolg dat u klacht indiende bij de PLO (CGVS I, p. 19; CGVS echtgenote, p. 11). Hiermee geconfronteerd, kon u uitsluitend zeggen dat u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken over een geluidsbom hebt gesproken en er misschien een fout werd gemaakt door de tolk (CGVS II, p. 3). Uw uitleg is echter geenszins afdoende. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd uw relaas immers voorgelezen en u hebt vervolgens getekend ter goedkeuring. Zoals reeds aangehaald, is het bovendien uiterst opmerkelijk dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken over een handgranaat heeft gesproken.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, wordt tevens bevestigd door verschillende vreemde en onlogische elementen in uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u noch uw echtgenote de familienaam kan noemen van die éne familie Syriërs die ruimschoots een jaar lang in uw huis logeerde. U kon enkel en alleen de naam A.(...) A.(...) noemen en stelde zijn echte naam niet te kennen. Verder dan de namen A.(...) A.(...) en zijn zoon A.(...) kwam u niet terwijl er wel 8 personen van deze familie in uw woning verbleven (CGVS I, p. 22-24). Hoewel uw echtgenote bijna alle voornamen kon noemen, blijft het ook opmerkelijk dat zij de familienaam niet kent (CGVS echtgenote, p. 8). Bovendien is het uiterst vreemd dat u niet eerder de familie hebt gevraagd uw huis te verlaten toen de bovenste verdieping van uw huis – waar volgens uw echtgenote de Syrische familie woonde – een maand lang, drie keer per week 's nachts onder vuur werd genomen (CGVS I, p. 18-20; CGVS II, p. 3). Gelet op de eerdere bedreigingen en de voortdurende dreiging van schoten, is het ook zeer opmerkelijk dat uiteindelijk de geluidsbom, die geen schade berokkende maar louter en alleen voor lawaai zorgde (CGVS I, p. 19), voor u de spreekwoordelijke druppel was om de vluchtelingen te vragen te vertrekken. Dat hun situatie in Syrië slechter was en ze geen onderdak hadden (CGVS II, p. 3), komt gezien de dreiging weinig overtuigend over. Daarenboven is het weinig logisch dat u uit Libanon bent gevlucht terwijl u net de eis van uw belagers had ingewilligd – de familie was uit uw woning vertrokken – en u geen enkel probleem met uw belagers hebt gekend in de 10-daagse periode na de geluidsbom tot aan uw vertrek uit Libanon in juli 2012 (CGVS I, p. 20 en p. 25). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat de PLO u had geviseerd te vluchten omdat Saraja Al Muqawama een criminele organisatie is en verantwoordelijk is voor veel misdaden (CGVS I, p. 25). Niet alleen is het weinig logisch dat u meteen bent vertrokken zonder problemen te hebben gekend, u was immers aan hun eisen tegemoetgekomen, ook uw uitleg komt weinig overtuigend over aangezien blijkt dat u niet precies weet wat het volkscomité heeft gedaan voor uw zaak (CGVS I p. 24-25). U kon louter opperen dat 'ze een onderzoek hebben gedaan' en u op het einde een document van hen had gekregen waaruit blijkt dat Saraja Al Muqawama erachter zit (CGVS I, p. 25). Bovendien kan er toch van worden uitgegaan dat u, vooraleer de stap te zetten uw familie en uw woonplaats te verlaten, alle mogelijke inspanningen zou doen om te weten te komen wat het volkscomité precies in deze aangelegenheid ondernomen heeft. Gezien de afwezigheid van problemen na de geluidsbom, is het ook uiterst vreemd dat u plotseling drie à vier dagen na uw vertrek uit het kamp bij u thuis werd gezocht door uw belagers. Volgens uw verklaringen bleven uw belagers u zoeken en kwamen ze regelmatig langs bij u thuis. Zelfs na uw aankomst in België zijn uw belagers nog bij uw vader geweest op zoek naar u (CGVS I, p. 16, p. 20 en p. 22). Het is echter weinig aannemelijk dat uw belagers u zouden blijven zoeken terwijl u hun eis had ingewilligd en u reeds in Turkije vertoefde. Dat dergelijke criminele bendes en milities doorgaan met hun bedreigingen eens ze hiermee begonnen zijn, kan geenszins overtuigen als uitleg hiervoor (CGVS I, p. 25). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het bijzonder toevallig is dat u geen problemen hebt gekend met uw belagers toen u in augustus 2014 in het kamp verbleef (CGVS I, p. 26). Aangezien uw belagers volgens uw verklaringen regelmatig bij u thuis kwamen om u te zoeken en ze overal klikspanen hadden om iedereen in de gaten te houden (CGVS I, p. 22), is het weinig plausibel dat ze u niet zouden hebben gevonden. Uw vergoelijking dat u in het geheim in het kamp verbleef doet hieraan geen afbreuk gezien de intensiteit waarmee ze naar u op zoek waren (CGVS I, p. 26). Gelet op het risico dat u werd gevonden door uw belagers gezien ze u nog steeds regelmatig zochten, is het overigens vreemd dat u voor uw vertrek

naar Egypte nog naar uw ouderlijk huis in het kamp bent teruggekeerd. Dat u terugkeerde om nog afscheid te nemen van uw ouders en om uw gezin op te halen (CGVS I, p. 7 en p. 26), is allerm minst overtuigend daar u uw familie even goed buiten het kamp kon ontmoeten. U had voordien overigens altijd uw echtgenote buiten het kamp, meer bepaald in Tripoli, ontmoet omdat het te gevaarlijk was voor u om terug te keren naar uw woning (CGVS I, p. 6-7). Ook het feit dat u uw gezin wilde ophalen in het kamp zelf, kan niet onoverkomelijk geweest zijn aangezien in een eerdere poging om naar het buitenland te gaan u uw gezin niet had opgehaald in het kamp en u toen gewoon samen met uw echtgenote en kinderen van Libanon naar Turkije bent gereisd (CGVS I, p. 7 en p. 21).

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Gelet op uw ongeloofwaardig asielrelaas en het feit dat u verschillende documenten, onder meer identiteitsdocumenten, wél zonder problemen hebt neergelegd op het Commissariaat-generaal na uw reis over zee (CGVS I, p. 14), kunnen er voorts vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering alle reisdocumenten van u en uw gezin te zijn verloren.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA registratiekaart van uw familie beschikt, alsook dat u en uw echtgenote over een Palestijnse identiteitskaart beschikken. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein el-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Zo blijkt dat jullie voor jullie woning geen huur dienden te betalen (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader destijds een behoorlijk inkomen had en hij zijn kinderen naar een privéschool kon sturen. U hebt uw middelbaar afgerond, nog een technische opleiding gevolgd en vervolgens hebt u zelf in Libanon altijd als zelfstandig schilder gewerkt.

U had uw eigen wagen om te werken. U verdiende goed om te voorzien in de behoeften van uw gezin en uw ouders. Daarnaast kon u nog wat geld sparen (CGVS I, p. 10). Hoewel de Syrische crisis invloed had op uw werk en uw inkomsten, was uw inkomen nog steeds voldoende en kon u nog geld opzij zetten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de financiële middelen had om anderen – Syrische vluchtelingen – te helpen met voedsel, drank en dekens. Dit vrijwilligerswerk bekostigde u uit eigen zak en deed u op eigen initiatief (CGVS I, p. 16). U hebt ook een tijdje als handelaar gewerkt in Turkije. Hiermee verdiende u meer dan uw beroep in Libanon (CGVS I, p. 10). Voor medische bijstand deed u geen beroep op UNWRA maar verkoos u een privéziekenhuis. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt overigens dat zij bevallen is van haar vier kinderen in een privéziekenhuis en u dat hebt betaald omdat u een goede job had (CGVS I, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast ook dat u geld kon opzij zetten om de reis van uw gezin naar Egypte en vervolgens met de boot naar Italië van 5000 dollar te betalen (CGVS I, p. 21).

Nergens uit uw verklaringen kan dus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar

beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw registratie bij UNWRA, uw huwelijk en het feit dat u vrijwilligerswerk hebt gedaan, hetgeen op zich niet wordt betwist. De door u neergelegde attesten van de PLO kunnen evenmin bovenstaande bevindingen wijzigen. Immers, documenten zijn slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De door u neergelegde artikelen doen evenmin afbreuk aan bovenstaande aangezien ze geen betrekking hebben op u persoonlijk en louter en alleen over de algemene situatie rapporteren. De bijstand van UNWRA sinds het Syrisch conflict werd overigens reeds hierboven al besproken.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het Commissariaat-generaal ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande H. B. A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soenniet van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het kamp Ain el-Hilweh, te Libanon. U hebt lager onderwijs en één jaar middelbaar gevolgd aan een UNWRA-school en aan een privéschool. U bent in 1999 gehuwd met A.(...) I.(...) A.(...) H.(...) (O.V. 7.945.747; CG 14/16461). Jullie woonden bij uw schoonouders in Ain el-Hilweh. Jullie kregen samen vier kinderen. U beviel telkens in een privéziekenhuis. Uw echtgenoot verdiende goed als schilder. Uit eigen initiatief hielp hij Palestijnse en Syrische vluchtelingen uit Syrië aan de grens door hen te voorzien van voedsel, drank en dekens. Jullie verschaften onderdak in jullie woning aan een gevluchte Syrische familie. Ze woonden op de bovenste verdieping. Bijgevolg woonden uw schoonouders bij jullie op het gelijkvloers. De Syrische familie woonde bij jullie gedurende twee jaar. Sinds hun aankomst begonnen de bedreigingen van de militie Saraja Al Muqawama (de Verzetsbrigades) en de daarbij geaffilieerde militie Hezbollah. In het begin kwam een zekere persoon van de familie B.(...) U.(...) uw echtgenoot bedreigen. Jullie mochten

de Syrische vluchtelingen niet opvangen. Gedurende twee jaar lang werd er ook een drietal keer per week op jullie huis geschoten. Ondanks de dreigementen mocht de familie bij jullie blijven wonen omdat ze geen alternatief hadden. Er werd ook een geluidsbom geplaatst bij jullie woning. Uw echtgenoot vluchtte naar Turkije omwille van de bedreigingen. Na zijn vertrek kwamen personen bij jullie thuis op zoek naar uw echtgenoot. Hij keerde terug naar Libanon na drie maanden maar verbleef in Tripoli waar u hem ging opzoeken. De Syrische familie verliet jullie woning vooraleer u met uw kinderen op 19 februari 2014 naar Turkije ging. U keerde met uw kinderen terug naar Ain el-Hilweh omdat het niet meteen lukte om te vertrekken naar het buitenland. Uiteindelijk keerde uw echtgenoot terug naar het kamp om afscheid te nemen van zijn ouders en vertrokken jullie allen met een visum naar Egypte op 18 augustus 2014. Vervolgens reisden jullie per boot naar Europa. Jullie verloren jullie reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen tijdens jullie reis op zee. Uiteindelijk vroeg u op 19 september 2014 asiel aan in België.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot A.(...) I.(...) A.(...) H.(...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg dient ook ten aanzien van u te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het mandaatgebied te hebben verlaten omwille van een situatie van ernstige onveiligheid. We verwijzen hiervoor naar de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo had u de mogelijkheid om onderwijs te volgen bij UNWRA maar hebben uw ouders ervoor gekozen om u naar een privéschool te laten gaan (CGVS I, p. 3-4). Uw echtgenote heeft haar lager onderwijs zowel in een UNWRA-school als in een privéschool gevolgd (CGVS echtgenote, p. 2-3). Uw kinderen volgden onderwijs in een UNWRA-school in Ain el-Hilweh (CGVS I, p. 5). Hoewel jullie niet hebben genoten van voedselpakketten van UNWRA, blijkt niettemin uit uw opeenvolgende verklaringen dat zowel de inkomsten van uw ouders als uw inkomsten afdoende waren om zelf te voorzien in jullie basisbehoeften en dat voedselhulp van UNWRA in jullie geval geenszins noodzakelijk was om te overleven (CGVS I, p. 3 en p. 10). U verklaarde daarnaast dat u recht had om te genieten van medische bijstand van UNWRA maar dat u er persoonlijk zelf nooit gebruik van hebt gemaakt omdat u opteerde voor een meer kwalitatieve medische zorg in een privéziekenhuis (CGVS I, p. 5-6). U bekostigde zelf uw operatie in een privéziekenhuis (CGVS I, p. 6). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt eveneens dat ze nooit heeft geprobeerd om medische bijstand te krijgen bij UNWRA omdat de diensten in een privéziekenhuis van betere kwaliteit zijn. Ze beviel telkens van haar kinderen in een privéziekenhuis (CGVS echtgenote, p. 3-4). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dus dat u recht had op bijstand van UNWRA op vlak van onderwijs en medische hulp maar dat u wat betreft medische bijstand zelf hebt gekozen voor privéziekenhuizen wegens de meer kwalitatieve behandeling.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er flagrante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas ernstig op de helling wordt gezet. Zo verklaarde u dat de Syrische familie vluchtelingen bij u logeerde sinds april/mei 2011 (CGVS II, p. 2). Ze bleven bij jullie wonen tot de geluidsbom ontplofte op 18 juli 2012. Nadien vroeg u hen uw huis te verlaten omwille van ieders veiligheid. Sinds mei 2012 kreeg u al bedreigingen. Vervolgens werd er gedurende één maand regelmatig – ongeveer drie keer per week – 's nachts geschoten op de bovenste verdieping van uw woning (CGVS I, p. 15 en p. 19; CGVS II, p. 3). 10 dagen na de geluidsbom, in juli 2012, verliet u Libanon en ging u naar Turkije (CGVS I, p. 8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat de Syrische familie gedurende twee jaar bij jullie logeerden en ze in jullie huis bleven tot ongeveer een maand voor jullie vertrek naar Egypte op 18 augustus 2014 (CGVS echtgenote, p. 8-10). Volgens uw echtgenote werd er gedurende die twee jaar lang geschoten op jullie huis (CGVS echtgenote, p. 10-11). Uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. Ze had hiervoor echter geenszins een afdoende verklaring. Ze kon louter en alleen opperen dat ze zich had vergist, ze in de war was door alle gebeurtenissen en haar echtgenoot meer zicht heeft op het probleem en u zich dus beter de data kan herinneren (CGVS echtgenote, p. 12-13). Vreemd is ook dat uw echtgenote niet weet bij wie u klacht hebt ingediend (CGVS echtgenote, p. 11-12). Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen echter ernstig de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven. Bovendien werden er niet alleen tussen u en uw echtgenote onregelmatigheden vastgesteld, maar dient er ook te worden gewezen op een tegenstrijdigheid met jullie verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een handgranaat in uw huis werd geworpen, waarna u vervolgens aangifte hebt gedaan bij de PLO (Vragenlijst CGVS, p. 2). Ook uw echtgenote vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er handgranaten werden geworpen naar jullie woning (Vragenlijst CGVS echtgenote, p. 2). Op het Commissariaat-generaal spraken u en uw echtgenote echter over een geluidsbom die enkel lawaai maakte, met als gevolg dat u klacht indiende bij de PLO (CGVS I, p. 19; CGVS echtgenote, p. 11). Hiermee geconfronteerd, kon u uitsluitend zeggen dat u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken over een geluidsbom hebt gesproken en er misschien een fout werd gemaakt door de tolk (CGVS II, p. 3). Uw uitleg is echter geenszins afdoende. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd uw relaas immers voorgelezen en u hebt vervolgens getekend ter goedkeuring. Zoals reeds aangehaald, is het bovendien uiterst opmerkelijk dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken over een handgranaat heeft gesproken.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, wordt tevens bevestigd door verschillende vreemde en onlogische elementen in uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u noch uw echtgenote de familienaam kan noemen van die éne familie Syriërs die ruimschoots een jaar lang in uw huis logeerde. U kon enkel en alleen de naam A.(...) A.(...) noemen en stelde zijn echte naam niet te kennen. Verder dan de namen A.(...) A.(...) en zijn zoon A.(...) kwam u niet terwijl er wel 8 personen van deze familie in uw woning verbleven (CGVS I, p. 22-24). Hoewel uw echtgenote bijna alle voornamen kon noemen, blijft het ook opmerkelijk dat zij de familienaam niet kent (CGVS echtgenote, p. 8). Bovendien is het uiterst vreemd dat u niet eerder de familie hebt gevraagd uw huis te verlaten toen de bovenste verdieping van uw huis – waar volgens uw echtgenote de Syrische familie woonde – een maand lang, drie keer per week 's nachts onder vuur werd genomen (CGVS I, p. 18-20; CGVS II, p. 3). Gelet op de eerdere bedreigingen en de voortdurende dreiging van schoten, is het ook zeer opmerkelijk dat uiteindelijk de geluidsbom, die geen schade berokkende maar louter en alleen voor lawaai zorgde (CGVS I, p. 19), voor u de spreekwoordelijke druppel was om de vluchtelingen te vragen te vertrekken. Dat hun situatie in Syrië slechter was en ze geen onderdak hadden (CGVS II, p. 3), komt gezien de dreiging weinig overtuigend over. Daarenboven is het weinig logisch dat u uit Libanon bent gevlucht terwijl u net de eis van uw belagers had ingewilligd – de familie was uit uw woning vertrokken – en u geen enkel probleem met uw belagers hebt gekend in de 10-daagse periode na de geluidsbom tot aan uw vertrek uit Libanon in juli 2012 (CGVS I, p. 20 en p. 25). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat de PLO u had geviseerd te vluchten omdat Saraja Al Muqawama een criminele organisatie is en verantwoordelijk is voor veel misdaden (CGVS I, p. 25). Niet alleen is het weinig logisch dat u meteen bent vertrokken zonder problemen te hebben gekend, u was immers aan hun eisen tegemoetgekomen, ook uw uitleg komt weinig overtuigend over aangezien blijkt dat u niet precies weet wat het volkscomité heeft gedaan voor uw zaak (CGVS I p. 24-25). U kon louter opperen dat 'ze een onderzoek hebben gedaan' en u op het einde een document van hen had gekregen waaruit blijkt dat Saraja Al Muqawama erachter zit (CGVS I, p. 25). Bovendien kan er toch van worden uitgegaan dat u, vooraleer de stap te zetten uw familie en uw woonplaats te verlaten, alle mogelijke inspanningen zou doen om te weten te komen wat het volkscomité precies in deze aangelegenheid ondernomen heeft. Gezien de afwezigheid van problemen na de geluidsbom, is het ook uiterst vreemd dat u plotseling drie à vier dagen na uw vertrek uit het kamp bij u thuis werd gezocht door uw belagers. Volgens uw verklaringen bleven uw belagers u zoeken en kwamen ze regelmatig langs bij u thuis. Zelfs na uw aankomst in België zijn uw belagers nog bij uw vader geweest op zoek naar u (CGVS I, p. 16, p. 20 en p. 22). Het is echter weinig aannemelijk dat

uw belagers u zouden blijven zoeken terwijl u hun eis had ingewilligd en u reeds in Turkije vertoefde. Dat dergelijke criminele bendes en milities doorgaan met hun bedreigingen eens ze hiermee begonnen zijn, kan geenszins overtuigen als uitleg hiervoor (CGVS I, p. 25). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het bijzonder toevallig is dat u geen problemen hebt gekend met uw belagers toen u in augustus 2014 in het kamp verbleef (CGVS I, p. 26). Aangezien uw belagers volgens uw verklaringen regelmatig bij u thuis kwamen om u te zoeken en ze overal klikspanen hadden om iedereen in de gaten te houden (CGVS I, p. 22), is het weinig plausibel dat ze u niet zouden hebben gevonden. Uw vergoelijking dat u in het geheim in het kamp verbleef doet hieraan geen afbreuk gezien de intensiteit waarmee ze naar u op zoek waren (CGVS I, p. 26). Gelet op het risico dat u werd gevonden door uw belagers gezien ze u nog steeds regelmatig zochten, is het overigens vreemd dat u voor uw vertrek naar Egypte nog naar uw ouderlijk huis in het kamp bent teruggekeerd. Dat u terugkeerde om nog afscheid te nemen van uw ouders en om uw gezin op te halen (CGVS I, p. 7 en p. 26), is allerminst overtuigend daar u uw familie even goed buiten het kamp kon ontmoeten. U had voordien overigens altijd uw echtgenote buiten het kamp, meer bepaald in Tripoli, ontmoet omdat het te gevaarlijk was voor u om terug te keren naar uw woning (CGVS I, p. 6-7). Ook het feit dat u uw gezin wilde ophalen in het kamp zelf, kan niet onoverkomelijk geweest zijn aangezien in een eerdere poging om naar het buitenland te gaan u uw gezin niet had opgehaald in het kamp en u toen gewoon samen met uw echtgenote en kinderen van Libanon naar Turkije bent gereisd (CGVS I, p. 7 en p. 21).

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Gelet op uw ongeloofwaardig asielrelaas en het feit dat u verschillende documenten, onder meer identiteitsdocumenten, wél zonder problemen hebt neergelegd op het Commissariaat-generaal na uw reis over zee (CGVS I, p. 14), kunnen er voorts vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering alle reisdocumenten van u en uw gezin te zijn verloren.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA registratiekaart van uw familie beschikt, alsook dat u en uw echtgenote over een Palestijnse identiteitskaart beschikken. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein el-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Zo blijkt dat jullie voor jullie woning geen huur dienden te betalen (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader destijds een behoorlijk inkomen had en hij zijn kinderen naar een privéschool kon sturen. U hebt uw middelbaar afgerond, nog een technische opleiding gevolgd en vervolgens hebt u zelf in Libanon altijd als zelfstandig schilder gewerkt. U had uw eigen wagen om te werken. U verdiende goed om te voorzien in de behoeften van uw gezin en uw ouders. Daarnaast kon u nog wat geld sparen (CGVS I, p. 10). Hoewel de Syrische crisis invloed had op uw werk en uw inkomsten, was uw inkomen nog steeds voldoende en kon u nog geld opzij zetten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de financiële middelen had om anderen – Syrische vluchtelingen – te helpen met voedsel, drank en dekens. Dit vrijwilligerswerk bekostigde u uit eigen zak en deed u op eigen initiatief (CGVS I, p. 16). U hebt ook een tijdje als handelaar gewerkt in Turkije. Hiermee verdiende u meer dan uw beroep in Libanon (CGVS I, p. 10). Voor medische bijstand deed u geen beroep op UNWRA maar verkoos u een privéziekenhuis. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt overigens dat zij bevallen is van haar vier kinderen in een privéziekenhuis en u dat hebt betaald omdat u een goede job had (CGVS I, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast ook dat u geld kon opzij zetten om de reis van uw gezin naar Egypte en vervolgens met de boot naar Italië van 5000 dollar te betalen (CGVS I, p. 21).

Nergens uit uw verklaringen kan dus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvonden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw registratie bij UNWRA, uw huwelijk en het feit dat u vrijwilligerswerk hebt gedaan, hetgeen op zich niet wordt betwist. De door u neergelegde attesten van de PLO kunnen evenmin bovenstaande bevindingen wijzigen. Immers, documenten zijn slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De door u neergelegde artikelen doen evenmin afbreuk aan bovenstaande aangezien ze geen betrekking hebben op u persoonlijk en louter en alleen over de algemene situatie rapporteren. De bijstand van UNWRA sinds het Syrisch conflict werd overigens reeds hierboven al besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden (EVRM), voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch op basis van hun verklaringen, noch op basis van de landeninformatie waarnaar het Commissariaat-generaal verwijst, kon besluiten dat de bijstand of bescherming van UNRWA verder zou voorhanden zijn.

In een eerste onderdeel verwijzen verzoekers naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster zwanger is en de bevalling voorzien is voor 21 augustus 2015. Aangezien zij staatloos zijn, zal het kind volgens verzoekers de Belgische nationaliteit verkrijgen. Verzoekers betogen dat het niet duidelijk is of het kind wel door UNRWA in Libanon zal kunnen geregistreerd worden als Palestijns vluchteling omdat het de Belgische nationaliteit bezit. Indien het kind niet onder UNRWA-mandaat valt en geen documenten van de Libanese overheid verkrijgt, kan het niet terugkeren naar Libanon. Verzoekers betogen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Libanon zonder hun kind. Dit zou een schending uitmaken van hun recht op familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Van een Belgisch kind mag vanzelfsprekend niet verwacht worden dat het zou terugkeren naar Libanon om er in een vluchtelingenkamp zoals Ain Al-Hilwah te gaan leven, wat een risico op een onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen, onder meer omdat het hoogst onzeker is dat het een wettig verblijfsstatuut zou kunnen bekomen, aldus nog verzoekers, die besluiten dat wanneer een terugkeer om deze redenen niet mogelijk is, zij automatisch als vluchteling erkend dienen te worden in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

In een tweede onderdeel wijzen verzoekers er op dat zij in Ain Al-Hilwah wonen, een kamp dat berucht is om haar gewelddadige confrontaties tussen de verschillende politieke en gewapende (extremistische) groeperingen die er aanwezig zijn. Recente gewelddadige gebeurtenissen in het kamp geven aan dat de situatie er nog steeds erg volatiel is, dat ook gewone burgers het slachtoffer hiervan worden en dat de 'veiligheidsmacht' niet in staat is deze te voorkomen. Verzoekers voeren aan dat zij woonachtig zijn in de Fokanistraat in de Al Safsaf wijk, een wijk gecontroleerd door fundamentalistische islamitische groeperingen en waar regelmatig gewelddadige incidenten plaatsvinden. Ter staving van hun betoog citeren verzoekers enkele passages uit krantenartikelen en rapporten van niet-gouvernementele organisaties. Verzoekers menen dat zij als inwoners van een gewelddadige wijk binnen het kamp Ain Al-Hilwah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest El Kott verkeren.

In een derde onderdeel – aangaande de bijstand die UNRWA levert – benadrukken verzoekers dat El Kott spreekt over “daadwerkelijke” bijstand. Dit houdt in dat de bijstand effectief moet zijn. Het loutere bestaan van UNRWA is volgens verzoekers voor de invulling van het begrip “daadwerkelijk” niet voldoende. Verzoekers voeren aan dat zowel uit hun verklaringen als uit objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent, is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Daarom zijn verzoekers van mening dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoekers wijzen er op dat verzoeker tijdens zijn gehoor aangegeven heeft dat het niveau van onderwijs in de UNRWA-scholen ondermaats is, dat de kwaliteit van de door UNRWA verleende medische diensten slecht is, dat er bezuinigingen zijn en dat UNRWA dus niet naar behoren functioneert (pagina 5, verhoor 1). Verzoekers verklaringen worden ondersteund door diverse objectieve bronnen, alsook bevestigd in de COI Focus Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen van 23 januari 2014, waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal “special hardship cases” (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, is rampzalig. Verzoekers citeren uitvoerig uit hoger aangehaalde COI Focus en wijzen erop dat uit deze informatie ook blijkt dat de toestroom van Syrische en Palestijnse vluchtelingen vanuit Syrië een ernstige impact heeft op de al precare situatie waarin Palestijnen dienen te overleven in Libanon en dat de opdracht van UNRWA verder wordt bemoeilijkt door de weigerachtige houding van de Libanese overheid om structurele projecten te ontwikkelen voor de Palestijnse vluchtelingen. Op basis van de landinformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, kan naar mening van verzoekers bijgevolg niet met zekerheid worden gesteld dat de bijstand van UNRWA nog steeds voorhanden is, maar dient daarentegen te worden geconcludeerd dat zij niet langer bestaat. Het gegeven dat verzoeker – buiten het kamp en via een volledig officieus circuit – diende te werken om te kunnen overleven, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk, maar bevestigt dit. Evenmin kan verzoeker van kamp veranderen. De wijziging van kamp zou meteen het verlies van zijn werk betekenen omdat hij dit laatste uitsluitend had wegens lokale

connecties. Daarenboven worden alle kampen in Libanon getroffen door dezelfde massale instroom van Syrische vluchtelingen en problemen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van verzoeksters zwangerschap gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan afgeleid worden dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.7. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124 ; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingewet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden daar werd vastgesteld dat hun asielrelaas ongeloofwaardig is wegens tegenstrijdige, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

Zo wordt vastgesteld dat (i) verzoekers flagrante onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over (1) hoelang en tot wanneer de familie Syrische vluchtelingen bij hen logeerde en (2) hoelang en in welke periode er werd geschoten op hun huis, (ii) het vreemd is dat verzoekster niet weet bij wie verzoeker klacht heeft ingediend, (iii) verzoekers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat er een handgranaat op hun huis werd geworpen, waarna verzoeker aangifte deed bij de PLO, terwijl zij op het Commissariaat-generaal spraken over een geluidsbom die enkel lawaai maakte, (iv) het opmerkelijk kan genoemd worden dat verzoekers de familienaam niet kunnen noemen van die

éne familie Syriërs die ruimschoots een jaar lang in hun huis logeerde en verzoeker bovendien van de acht personen die in zijn woning verbleven enkel de namen A.A. en zijn zoon A. kan noemen, (v) het vreemd is dat zij niet eerder de familie gevraagd hebben het huis te verlaten toen de bovenste verdieping van hun huis een maand lang, drie keer per week 's nachts onder vuur werd genomen en het, gelet op de eerdere bedreigingen en de voortdurende dreiging van schoten, ook zeer opmerkelijk is dat uiteindelijk de geluidsbom, die geen schade berokkende maar louter en alleen voor lawaai zorgde, voor hen de spreekwoordelijke druppel was om de vluchtelingen te vragen te vertrekken, (vi) het weinig logisch is dat verzoeker uit Libanon is gevlucht terwijl hij net de eis van zijn belagers had ingewilligd – de familie was uit de woning vertrokken – en hij geen enkel probleem met zijn belagers heeft gekend in de 10-daagse periode na de geluidsbom tot aan zijn vertrek uit Libanon in juli 2012, (vii) verzoeker niet weet wat het volkscomité heeft gedaan voor zijn zaak terwijl er toch kan worden van uitgegaan dat hij, vooraleer de stap te zetten zijn familie en zijn woonplaats te verlaten, alle mogelijke inspanningen zou doen om te weten te komen wat het volkscomité precies in deze aangelegenheid ondernomen heeft, (viii) het, gezien de afwezigheid van problemen na de geluidsbom, ook uiterst vreemd is dat verzoeker plotseling drie à vier dagen na zijn vertrek uit het kamp bij hem thuis werd gezocht door zijn belagers en het weinig aannemelijk is dat zijn belagers hem zouden blijven zoeken terwijl hij hun eis had ingewilligd en hij reeds in Turkije vertoefde, het in dit verband nog bijzonder toevallig is dat verzoeker geen problemen heeft gekend met zijn belagers toen hij in augustus 2014 in het kamp verbleef en het, gelet op zijn verklaringen dat zijn belagers regelmatig bij hem thuis kwamen om hem te zoeken en ze overal klikspanen hadden om iedereen in de gaten te houden, weinig plausibel is dat ze hem niet zouden hebben gevonden en (ix) het, gelet op het risico dat hij werd gevonden door zijn belagers gezien ze hem nog steeds regelmatig zochten, overigens vreemd is dat verzoeker voor zijn vertrek naar Egypte nog naar zijn ouderlijk huis in het kamp is teruggekeerd en zijn uitleg dat hij terugkeerde om afscheid te nemen van zijn ouders en om zijn gezin op te halen allerm minst overtuigend is daar hij zijn familie even goed buiten het kamp kon ontmoeten en hij ook in een eerdere poging om naar het buitenland te gaan zijn gezin niet had opgehaald in het kamp.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om het geheel van deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij de door hen aangehaalde problemen met de groepering Saraja Al Muqawama niet aannemelijk hebben gemaakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Het geheel van deze motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijven dan ook onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en

een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat hun kind de Belgische nationaliteit zal verkrijgen, dat het niet duidelijk is of het kind wel door UNRWA in Libanon zal kunnen geregistreerd worden als Palestijns vluchteling omdat het de Belgische nationaliteit bezit, dat wanneer het kind niet onder UNRWA-mandaat valt en geen documenten van de Libanese overheid verkrijgt, het niet kan terugkeren naar Libanon, dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Libanon zonder hun kind en dat van een Belgisch kind vanzelfsprekend niet mag verwacht worden dat het zou terugkeren naar Libanon om er in een vluchtelingenkamp zoals Ain Al-Hilwah te gaan leven, wat een risico op een onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen, onder meer omdat het hoogst onzeker is dat het een wettig verblijfsstatuut zou kunnen bekomen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel document bijbrengen waaruit blijkt dat hun ondertussen geboren kind inderdaad de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekers te bemoeilijken of te verhinderen doch enkel inhouden dat verzoekers worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Het doel van de asielprocedure is immers enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekers hun kind, eenmaal het de Belgische nationaliteit zou verwerven, de bescherming van de Belgische staat zal genieten en op het Belgisch grondgebied kan verblijven. Niets belet verzoekers om op dat ogenblik gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Verzoekers maken met hun betoog de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review) dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoekers geciteerde informatie. Verzoekers tonen met de argumentatie in het verzoekschrift dan ook geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep

dienden te doen op het *Emergency Program*. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij afhankelijk waren van voedselhulp of een huisvestingstoelage. Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoekers nog aanhalen dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen" van 29 januari 2014 en zij uitvoerig uit deze informatie citeren om aan te tonen dat de humanitaire situatie schrijnend is, dient te worden benadrukt dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah verbleven, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

Verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen Libanon in precaire omstandigheden leeft. Dit wordt andermaal bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process"* van oktober 2014. Aldus kunnen verzoekers niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen zij concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt in de bestreden beslissingen correct vastgesteld als volgt: "(...) Zo blijkt dat jullie voor jullie woning geen huur dienden te betalen (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader destijds een behoorlijk inkomen had en hij zijn kinderen naar een privéschool kon sturen. U hebt uw middelbaar afgerond, nog een technische opleiding gevolgd en vervolgens hebt u zelf in Libanon altijd als zelfstandig schilder gewerkt. U had uw eigen wagen om te werken. U verdiende goed om te voorzien in de behoeften van uw gezin en uw ouders. Daarnaast kon u nog wat geld sparen (CGVS I, p. 10). Hoewel de Syrische crisis invloed had op uw werk en uw inkomsten, was uw inkomen nog steeds voldoende en kon u nog geld opzij zetten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de financiële middelen had om anderen – Syrische vluchtelingen – te helpen met voedsel, drank en dekens. Dit vrijwilligerswerk bekostigde u uit eigen zak en deed u op eigen initiatief (CGVS I, p. 16). U hebt ook een tijdje als handelaar gewerkt in Turkije. Hiermee verdiende u meer dan uw beroep in Libanon (CGVS I, p. 10). Voor medische bijstand deed u geen beroep op UNWRA maar verkoos u een privéziekenhuis. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt overigens dat zij bevallen is van haar vier kinderen in een privéziekenhuis en u dat hebt betaald omdat u een goede job had (CGVS I, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast ook dat u geld kon opzij zetten om de reis van uw gezin naar Egypte en vervolgens met de boot naar Italië van 5000 dollar te betalen (CGVS I, p. 21)." Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie van Palestijnen in Libanon brengen verzoekers geen afdoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan afgeleid worden dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain Al-Hilwah van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan

worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de

overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Waar verzoekers opwerpen dat zij in Ain Al-Hilwah wonen, een kamp dat berucht is om haar gewelddadige confrontaties tussen de verschillende politieke en gewapende (extremistische) groeperingen die er aanwezig zijn, dat recente gewelddadige gebeurtenissen in het kamp aangeven dat de situatie er nog steeds erg volatiel is, dat ook gewone burgers het slachtoffer hiervan worden en dat de 'veiligheidsmacht' niet in staat is deze te voorkomen, dat hun wijk gecontroleerd wordt door fundamentalistische islamitische groeperingen en dat er regelmatig gewelddadige incidenten plaatsvinden en zij ter staving hiervan enkel passages uit krantenartikelen en rapporten van niet-gouvernementele organisaties citeren, dient te worden benadrukt dat niet wordt betwist dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger, en dat dit leidt tot toenemende spanningen tussen leden van verschillende geloofsgemeenschappen en tot toenemend sektarisch geweld, noch dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah. Hieruit kan evenwel niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon in het algemeen of in Ain Al-Hilwah in het bijzonder sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoekers in voorliggend verzoekschrift geciteerde informatie, welke overigens inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier, doet geen afbreuk aan dit besluit. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen in en de vluchtelingenkampen in het bijzonder zoals gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. De door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"De door u neergelegde documenten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw registratie bij UNWRA, uw huwelijk en het feit dat u vrijwilligerswerk hebt gedaan, hetgeen op zich niet wordt betwist. De door u neergelegde attesten van de PLO kunnen evenmin bovenstaande bevindingen wijzigen. Immers, documenten zijn slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De door u neergelegde artikelen doen evenmin afbreuk aan bovenstaande aangezien ze geen betrekking hebben op u persoonlijk en louter en alleen over de algemene situatie rapporteren. De bijstand van UNWRA sinds het Syrisch conflict werd overigens reeds hierboven al besproken."* Deze motieven worden door verzoekers op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat worden verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.16. Waar verzoekers *in fine* vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS